

V srcu nosimo enega najlepših biserov nas samih

Slovenci smo zelo srčni

Ali je mogoče, da nas skozi življenje vodi nevidna sila, tihi kompas, ki presega razum in logiko? V trenutkih, ko utihne hrup zunanega sveta, lahko zaslišimo nekaj bolj prvinkega – glas srca, ki nas nežno, a vztrajno usmerja po poti, zapisani globoko v nas. Prav tej poti sledi pisateljica in svetovalka Milena Matko* v svoji knjigi *Po poti mojega Srca*, kjer osebna izkušnja preraste v univerzalno zgodbo o prebujanju zavesti.

Knjiga ni zgolj pripoved, temveč povabilo k raziskovanju globljih plasti bivanja – tam, kjer intuicija preseže razum in kjer se odgovori ne iščejo zunaj, temveč znotraj. Z avtorico se je pogovarjala Andreja Paljevec.

Kako bi opisali svojo pot do intuitivne svetovalke za osebno in duhovno rast? Kateri trenutek je bil prelomen, da ste zdaj tu, kjer ste?

Okrog tridesetega leta sem začela čutiti neke vrste praznino, dolga čas. Začela sem se spraševati, ali bo to zdaj moja pot – da zjutraj vstanem, delam osem, deset ur v službi, potem pridem domov, nekaj pojem in padem v posteljo, čez vikende pa pospravljam stanovanje, da lahko potem spet delam? To me je notranje pretreslo. Kaj bo z menoj, ali je to res moja pot? Hkrati so se v meni začela pojavljati filozofska duhovna vprašanja. Kaj je z dušo? S tem se prej nisem ukvarjala. Kaj je v ozadju besede bog, kako neka vrtnica ve, da zraste dva me-

Milena Matko

Opažam, da Slovenci kar bežimo od našega praspomina in od svoje lastne vrednosti, pomembnosti.

tra visoko, požene rdeče cvetove, kdo je ustvaril ljudi, kako imamo vse fantastično urejeno?

To me je pripeljalo na prve delavnice z duhovno vsebino. Tam sem naletela na zelo dobrega človeka, ki mi je že na prvih delavnicah začel govoriti o zvezdnih stezah, hologramih in višjih ravneh zavesti. To je bil Foster Perry. Ni mi bilo jasno, kaj hoče povedati, ampak v meni je prižgal ogenj. Veliko stvari sem razumela šele deset ali dvajset let pozneje, kaj mi je hotel povedati. Zastavil je tudi vprašanje, kako se razumemo s svojo mamo. Šele takrat sem se začela spraševati, zakaj se ne spomnim otroštva in imam kar meglo v glavi, kaj se je res z menoj dogajalo. Skozi ta proces sem se začela prebujati. Počasi so začeli prihajati spomini, neka notranja videnja. Začela se je prebujati tudi intuicija.

Kaj za vas pomeni živeti iz srca?

Imam občutek, da v srcu nosimo enega najlepših biserov nas samih. Moja želja, namera ali hrepenenje je priti do teh čistih sporočil, do tega čistega utripa srca, do te brezmejne povezave z življenjem na planetu zemlja in z vesoljem oziroma z duhovnim svetom, od tam, kjer naše duše prihajajo. Da prideš do tiste esence, čiste zavesti, do najlepšega dela nas samih, kar smo lahko.

Nekateri imajo v srcu blokade; ali se da odpreti tej energiji, je to dano vsakomur?

Dano je vsakomur, ampak je odvisno od tega, koliko je

v nas volje, zagona, želje, hrepenenja. Jaz hočem priti skozi najbolj boleče rane, skozi najtežje spomine. Pa ne samo naše – ko enkrat to odpreš, velikokrat pridejo na površje predniki, potem se na neki ravni prikažejo tudi zgodbe naroda. Slovenci smo v resnici zelo srčni, po drugi strani pa imamo zelo zaprto čutenje, ker smo skozi zgodovino imeli toliko trpljenja in razvrednotenja, da se kar bojimo vstopiti v to notri in se odpreti ter svetu pokazati, kdo v resnici smo. V srcu je ta naš praspomin ...

Kaj je glavno sporočilo vaše knjige »Po poti mojega srca«?

Knjigo sem napisala leta 2013. V njej so zbrane zgodbe, ki so prihajale skozi mene. Energija, zapisi, misli, ki so skozi mene želeli priti. To ni bilo tako, da bi se jaz usedla in pisala. Ampak sem se, denimo, peljala v Ljubljano, se ustavila na počivališču in napisala tisto, kar je hotelo priti. Neke vrste sporočila moje duše oziroma energije, v katerih sem bila, ko sem to pisala. Potem pa je bilo notranje navodilo, naj to tudi izdam v knjigi. Veliko bralcev je reklo, da so knjigo nekje odprli in dobili točno tisto sporočilo, ki so ga takrat potrebovali.

Eno od sporočil je, da se nekako vse da in na koncu posije milost, če gremo po tej poti, ki je naša osebna. Da ni tako težke situacije v življenju, ki se je ne bi dalo razrešiti, se z njo spoprijeti, na koncu pa videti to ljubezen, milost, ki je v ozadju, nekaj zelo lepega ... Ne glede na vse trpljenje in bolečino je zadaj neka roka ljubezni, ki pokaže smisel vsemu temu in ti pomaga to prebroditi. Temu velikokrat rečem milost, ljubezen – kot energija, ki hoče, da gremo skozi, da smo boljše raz-

Veliko bralcev je reklo, da so knjigo nekje odprli in dobili točno tisto sporočilo, ki so ga takrat potrebovali.

Knjigo Milena Matko »Po poti mojega Srca« lahko naročite na Misteriji.si in 051/307 777 (33 €).

ličica samih sebe in da smo na koncu zadovoljni, navdušeni nad seboj, da se imamo še malo bolj radi, da smo še bolj polni življenja, hvaležnosti. Hvaležnosti do tega, da imamo sploh priložnost, da smo zmogli in da je vse tako lepo vodeno.

Kakšen je vaš pristop pri intuitivnih svetovanjih?

Uporabljam metodo igre vlog, da lahko ljudje še bolj vidijo in začutijo, da so sami udeleženi pri tem, kar se zares dogaja. Ta metoda se veliko uporablja, pri nas je najbolj poznana kot postavitev družine. Pri meni ne gre za klasično postavitev, šla sem bolj po prednikih. Veliko ljudi mi reče, da ima zdaj zelo dober notranji občutek, kdaj je treba nekomu reči, da je pripravljen na to, kdaj pa še ni pravi čas – lahko se dotaknemo, odpremo, od tu naprej pa mora življenje še nekaj prinesiti na površje, pokazati ...

Kaj je največja blokada?

Velikokrat je težko čutiti pristna čustva. Pogosto mi kdo reče, da je žalosten, pa je v resnici spodaj veliko jeze in strahu. Ali pa je tisti občutek, da »jaz ne čutim nič, sem v redu«, spodaj pa je vulkan, ki brbota ... Velikokrat so naša čustva zatrta in jih nismo smeli izražati, tako da smo se naučili zapreti in ograditi od čustev.

Ali so pri Slovencih kakšni arhetipi – ali ste spoznali kaj glede naše kolektivne zavesti, čustvenega življenja, kar bi bilo dobro razrešiti za zanamce?

Bojimo se spomniti, kdo v resnici smo. Kako smo v resnici močni v duhovnem, srčnem smislu, v svojih sposobnostih. S koliko močmi dejansko razpolagamo in kako pomemben narod smo nekoč bili. In kje vse dejansko smo živeli. Bojimo se sebi priznati, kako izredno močna je naša narava, kjer živimo, koliko je bilo svetišč in koliko vsega je še vedno – v gorah, prsti, drevesih, povsod ... Opažam, da kar bežimo od našega praspomina in od svoje lastne vrednosti, pomembnosti. In od tega, da bi to začeli spoštovati in uporabiti za to, da imamo sploh korenine, temelje, in potem to trdnost, moč dejansko prenesti na svoje potomce. Zelo smo se dali v občutek majhnosti, nepomembnosti.

Najbolj me boli, da to sami vzdržujemo. Posledično se bojimo uspeha, bogastva. To veličino, ki je zares naša, se bojimo pokazati samim sebi in svetu. Edini kanal, ki ga imamo odprtega, je šport in nekateri podjetniki, ki so uspeli v tujini in jih tam bolj cenijo kot doma. V nas so bolečina, žalost, obupanost, samomorilnost, na Dolenjskem imamo tega veliko. Potem so še izzivi z alkoholizmom in drugimi zasvojenostmi, kar kaže, da je nekaj zelo močnega, kar bi rado prišlo na površje in bilo videno, slišano, sprejeto, cenjeno ...

Andreja Paljevec

*051/664 486 (Milena Matko)